

Pikkupoika autokaupassa!

Tammikuu 2011. Jäsen Juha Leppänen soitti ja tiedusteli, että: "mitenkäs se olikaan tuota se, siis meinaan, että ootkos juuri nyt varattuna, vai ootko siis töissä vaiko vapaalla? Meinaan tuota siitä aikataulusta josta puhuimme! Onnistuuko se 13.03. vuosikokous siellä teillä Käyttöautossa?"...

...Hiljaista huokailua langoilla...? No, lupasin tarkistaa ja unohdin koko asian tuon päivän askareiden keskellä.

Illalla katselin kalenteria ja totesin 13.03. olevan sunnuntain. Ei kerho ole sunnuntaisin aiemmin kokoonnut. Tarkoituksellistako? Päätin soittaa ja tarkistaa seuraavana päivänä. Tulihan tuo aikataulu oikaistua ja sovittua myös tapaaminen Juhana jo aiemmin pyytämän artikkelin tekemiseksi kerhon lehteen.

Jälleen lupauduin tähänkin haasteeseen, vaikka olen kyllä ihan peilin edessä opetellut sanomaan ylimääräisille asiaille tiukasti ei! Ei vaan tunnu "ei" sana sopivan Harjun suuhun.

Siispä asiaan

Mistä, mitä ja miten alkaisi sanoiksi ajatuksiaan pukea? Täydellinen putoaminen pimeyteen!

Voisi luulla - ja joskus syyllistyy itsekin kuvitelmaan - ettei tätä työtä myyjänä jaksaa millään ilveellä. Sitteen ottaa vielä lisäksi lehtijutun suoltamisen hoitaakseen.

Mieleen nousee kuitenkin arkipäivän piristeet ja voiman antajat, eli asiakkaat ja ne autot. Tarkkaan ajatellen heistä asiakkaista ja autoista minä saan voimia ja yhden ison elämisen perustan. Kivaahan silloin on vääntää tekstiä oikein urakalla kerholaistenkin luettavaksi.

Herätys todellisuuteen ja ihan oikeasti hyvään mieleen nousee päällimmäiseksi hyvänpäivän tutun pikaisesta huikkauksesta liikkeemme käytävältä. "Hei Harri! Miten hurisee?" Iloinen asiakas siinä huoltoon kulkiessaan huikkaa minulle tervehdyksen. Tyytyväinen elämää pursuava voima ja sellainen tunne vahvasta uskosta omaan tekemiseeni kantaa eteenpäin työssäni.

Iloiset asiakkaat erityisesti tyytyväisyydellään saavat minut jaksamaan. Yritänpäs siis piristää lukijoita omilla aatoksillani, tuntemuksillani ja todellisilla kokemuksillakin. Tuo vahvuus jaksamiseen autokaupan haasteissa tulee pohjimmitaan varmasti lapsuudestani. Äitini on jossakin kohden urani alkuvaiheessa todennut.

"Olet poika omalla paikallasi!"

Lisäksi äitini kertoi minun jo lapsena sanoneen "auto" ennen "äitiä". Oliko siinä hitunen kateuden kaikua, vai vain normaali äidin toteamus? En kuitenkaan silloin kysellyt tarkennusta toteamukseensa.

Säkki, reppu tai laukku täynnä pikkuautoja mukana hiekkalaatikolle menossa olen kasvanut nykyiseen. Unohtamatta sitä Tampereen Tammelan leikkikenttien hiekkalaatikoilla ajoteitä rakennellutta pikkupoikaa sisälläni. Hiekkalaatikolla olleet autot ovat toki kasvaneet aikuisen miehen maailman mittasuhteisiin.

Olen niistä ylpeä, erityisesti saadessani kahdelta lapsenlapseltani - poikia muuten molemmat - osakseni ihailua ja tähtisilmien tuietta katsellessamme autoja työpaikkani ravintolan alapuolella avautuvan myymälämme valojen loisteessa.

Monimerkkisen autoalan palveluita tuottavan yrityksen, KäyttöAuto Oy:n palveluksessa olen toki joutunut vastaamaan mitä moninai- simpiin asiakkaiden tarpeisiin, kysymyksiin ja joskus ratkomaan visaisiakin asioita.

Kaikki seikat ovat kasvattavia ja opettavia

On kai se tämän jutunkin tuottaminen sellaiseksi luokiteltava. Arvion tehkööt lukijat mielissään. Elämäni muistoihin ja Renault-maailman vaiheisiin muistuu isäni ostama Renault Dauphine vuodelta 1964. Muistaakseni koko perheen voimin tehty kierros Tampereen silloisiin autoliikkeisiin johdatti Hämeenpuistossa tuolloin sijainneen Renault myymälän kätköistä löytyneen kaunottaren kanssa kasvokkain. IV-205 on piirtynyt sieluni peiliin melkoisella varmuudella ikuisiksi muistoksi.

Kuljetut lomamatkat, perheen yhteiset hetket ja isän kanssa autoa tutkimassa vietetyt hetket ovat sitoneet minut Renault-elämään erityisen isolla sydämellä. Kauniin sinertävä auto on halutessani hyvin helposti kuin valokuvana silmissäni. Vallankin isän viimeisteltyä kaunottaren pölysuojien ja vanteiden välisillä tiheäpinnaisilla kiiltävillä koristekehysillä.

Dauphinen kruunasi aina kiiltelevän ulko-kuoren lisäksi äidin ompelemien istuinsuojien kodikas tuoksu. Oli kromipuskuria ja autovahan tuoksua - Simoniz muistaakseni. Tajuton yhdistelmä auton rasvojen, öljyjen ja pakokaasuista jääneiden bensiinihöyryjen huumaamalle pikkupojalle. Shortseissani ja sandaaleissani kuskin paikalla istuen kuvittelin olevani tuon helmen omistaja. Äänitorvea en uskaltanut painaa leipuri isän nukkuessa iltapäivänokosiaan. Kuuma kesä ja ihana Dauphine alla. Olihan se jotain aivan ainutlaatuisia!

"Herätys Harri!" Toinen Renault-heränäinen havahduttaa minut KäyttöAuton Kiinalaisen ravintolan kahvipöydän äärestä muisteloistani nykyhetkeen!

"Miten se nääs ny, se meidän vuosikokous?" Heläyttää jo lähes huolestuneen näköinen kumppani ääni väristen pöydän toiselta puolen. Ajattelee varmaan minun vaipuneen lopullisesti Renault-pilveen!

Todellisuus!

12. 03. 2011 vuosikokoustahan tässä pitikin vahvistaa. Noh! Sainhan minä herättyäni vahvistettua lopultakin jäsen Leppäselälle, että onnistuu, onnistuu ja ihan tuttuun tapaan. Tupa täyteen ja käsittelemään Renault kerhon asioita. Niitähän on varmastikin vuoden aikana kerääntynyt jokaisen vihkiytyneen harrastajan mieleen runsain mitoin.

Uuttakin on Renault-rintamalla. Unohtamatta Daciaa ja tuon Renaultin suuromistuksessa olevan merkin menestykseen nousua. Kyllä kannattaa tutkia, tutustua ja ihan jopa ostaa omakseen.

Uusi maahantuoja, uudet hinnat, Renault-takuu ja tukku hienoja Renault malleja. Kaikissa aukeavat ovet, moottoripelti ja tavaratilan kansi ihan kuin niissä minun lapsuuteni pikkuautoissakin. Onhan minua onnistanut. Kahvia ja pullaa, tarvikkeita ja uusia kiiltäviä autoja.

Itse aion laittaa tapahtumaa juhlistaakseni valkoisen paidan ylle ja kravatin suoraan!

Jälleen alkaa nousta mieleen muistoja matkan varrelta

Kokoontumisajo jossain Hämeenlinnassa? Ei! Jotain muuta, keltaista. Varataksimme Renault Kangoo shakkilauta teippauksin? Ei sekään, vaikka hieno onkin ja erilainen taksiksi!

Jotakin sportimpaa! Kyllä! Moottorin murinaa, kirkasta alumiinia ja mustaa nahkaa ärhäkän moottorin kuljettamana pääsiäisenä pelatun Tapparan -90 luvun junnuturnaustapahtuman lomassa Kuljun moottoritiellä. Laittoman lujaa vauhtia? Varmaankin, anteeksi vain. Olin tuolloin melkoisen nuori ja oli näytön paikka. Vieressä istuneelle omalle pojalle.

Moottorin lamaannuttavaa musiikkia ja auton kilpailuhenkistä aistimusta ja tunnetta unohtamatta. Painoin kaasua ja tunsin tuulen kasvoillani. Tämä ei todellakaan ollut unta, vaan yksi hienoimpia omia autokokemuksia ja luvallisesti. Renault Spider. Nopean ajon lisäksi ihan livenä lipuen Hakametsän jäähallin areenalle päätösjuhlan yhteydessä kaiken kansan katsoessa ja kuolattessa.

Parkkeeraten auton hallin kirkkaana kiiltelevälle jälle. Siipiovi auki, ylöspäin. Pujottautuen ulos yhden Renault-malliston helmen ohjaimista. Satojen silmäparien seurattessa heitin jäähyväiset tuolle erikoislaatuiselellemeni. Nopean ajon hajut, pölyn, bensen ja auton öljyn ja puhdistusvahojen sekalainen tuoksu nousee kuin nouseekin nyt finnistä punoittavan nuuskuttimeni tuoksuteltavaksi.

Jäsen Leppäsen käteen nojaileva pää on retkahtaa sijoiltaan. Mitähän unta hän seuraa? Ei! Hän on vain tylsistynyt minun poissaolevaan olemukseeni. Toivottavasti olen tajuttomuuteni tilassa edes sanonut jotakin.

Onhan se todettava! Monelle uni, mutta minulle Harri automyyjälle ihan todellisuutta. Kaikkiin myyjänä työskentelemiini vuosiin, käsittämättömän hienoihin tapahtumiin ja

päiväuniksi jääneisiin Renaulteihin, Volvoihin ja Mercedesiin ym. autoihin liittyvin kokeuksiin. Olenhan minä todellakin edelleen onnellinen pikkupoika!

Teknisen kehityksen vauhti on ollut työurani aikana aivan käsittämätöntä. Erityisesti turvallisuuspuoli on kehittynyt uskomattomalla tavalla.

Kovan kilpailun ja tekniikan monipuolisuuden seurauksena tosiasia on kuitenkin, että kenelläkään valmistajalla ei ole ylivoimaista teknistä etumatkaa.

Olen oikein todella koettanut miettiä mahdollisuuksiani selviytyä realistisesti vielä jäljellä olevista 10 työvuodesta niistä nauttien. Edellyttäen, että terveyttä ja henkistä voimaa riittää niin yhteenvetona oman tekemiseni pohjaksi luettelisin: palvelu päällimmäisenä, innostus ajaviin ja ostaviin ihmisiin, mutta suurimpana voimana kuitenkin intohimo autoihin.

Tarvitaan ikuinen pikkupoika näyttämään aukeavaa moottoripeltiä, kertomaan taituvista takapenkin selkänöjistä ynnä kaikista muistakin nykyautojen hienouksista ja vipuja käytettäessä tapahtuvista ihmeellisyyksistä.

Niinhän minä poikasenakin esittelin niitä minun Gorgi Toys -autojeni jousitettuja hienouksia papalleni, isälleni ja kavereilleni. Niitä pikkuautoja on minulla edelleen kotona. Tunustan, rakkaita, kauniita ja omia tarinoitaan kertovia kaunottaria menneiltä vuosilta.

Automyyjistä kirjoitetuista kaikista vitseistä, jutuista ja jopa todellisista huonoa palvelua saaneiden arvosteluista huolimatta olen ylpeä työstäni. Siistit vaatteet, valkoinen paita siis, hienot autot ja hyvä työympäristö on monella tähtäimessä. Minulla on tuo kaikki.

Unohtamatta sitä toista miesten elämän suola. Sekin minulla on! Siitä sitten erikseen ja mitä tarkoitan olkoon jokaisen lukijan oman mielikuvituksen varassa. Näillä mietteillä tulevaisuutta päin!

Harri Harju. Automyyjä nääs, pikkupoika

